

РЕШЕНИЕ

№ 19543

гр. София, 10.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав,
в публично заседание на 03.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **6625** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е след изпращането по подсъдност от АдмС Перник на делото по жалба на Е. П. Д. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 24- 0328 -000058 от 11.06.2024г. изд. от старши полицай към ОДМВР Перник,РУ Р.- А. Я.,с която на жалбоподателя на основание чл. 171, т.2а,б.А от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) –прекратяване регистрацията на МПС за шест месеца.

С жалбата срещу ЗППАМ се иска отмяната на ИАА по съображения, че друго лице е предоставило автомобила, собственост на жалбоподателя, на нередовен водач.

В с.з. жалбоподателят редовно и своевременно призован се явява лично и с адв.В., която представя пълномощно, като се поддържа жалбата . Отново се излагат доводи в насока, че липсва неправомерно поведение на собственика на МПС, който да е предоставил, преотстъпил, разрешил, допуснал и прочие управлението на притежавания от него автомобил от неспособен водач. Поради това с ЗППАМ нарушава принципа на съразмерността по чл.6 от АПК.Иска се отмяна на ЗППАМ.Заявява се претенция за присъждане на разноски.

Ответникът, редовно и своевременно призован, не се явява и не се представлява. С молба, чрез юрк.В., изразява становище по същество, като намира

жалбата за неоснователна и подлежаща на отхвърляне. Заявява се претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В случай, че съдът уважи жалбата се прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

СГП, редовно и своевременно уведомена не изпраща представител.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 11. 06.2024г. срещу А. А. Д. бил съставен АУАН, тъй като на същата дата в [населено място], с посока на движение от заведение „Калената пивница“ към [населено място], е управлявал МПС-л.а. „Б. 320 i“ с рег. [рег.номер на МПС], след като е лишен от право да управлява МПС със ЗППАМ№ 23-0328-000096/26.12.2023г.

Съгласно представените доказателства жалбоподателят Е. Д. е собственик на л.а. „Б. 320 i“ с рег. [рег.номер на МПС].

Жалбоподателят е представил за ремонт автомобила си на св. П. И. Последният от своя страна е предоставил автомобила на лишения от правоуправление А. Д., за извършване на бояджийски услуги.

С оспорената в настоящото съдебно производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, на доказателства жалбоподателя Е. Д. е наложена принудителна административна мярка – „прекратяване на регистрацията на ППС“, за срок от шест месеца. Обжалваният административен акт е постановен на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, като от фактическа страна е обоснован с обстоятелството, че на 11. 06.2024г. в [населено място], с посока на движение от заведение „Калената пивница“ към [населено място], А. А. Д. е управлявал МПС-л.а. „Б. 320 i“ с рег. [рег.номер на МПС], след като е „лишен от право да управлява МПС със ЗППАМ№ 23-0328-000096/26.12.2023г. „. Посочено е, че автомобилът Б. 320 i“ с рег. [рег.номер на МПС] е собственост на жалбоподателя Е. Д..

Като доказателства по делото са приети документите, съдържащи се в образуваната административна преписка по издаване на обжалваната заповед и представените от страните.

Разпитан е свидетелят П. И. От показанията му се установява, че жалбоподателят му е предоставил за ремонт автомобила си, от своя страна И. е предоставил автомобила на А. Д., без знанието на жалбоподателя, за извършване на бояджийски услуги.

При така установената фактическа обстановка Съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в

АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от административния орган, съобразно преследваната от закона цел. Оспорената заповед следва да съдържа всички задължителни реквизити, включително и фактическите и правни основания, послужили за издаването ѝ, и да отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 22 от ЗАНН за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки. Случаите, когато могат да се прилагат принудителни административни мерки, техният вид, органите, които ги прилагат, и начинът за тяхното приложение, както и редът за тяхното обжалване се уреждат в съответния закон или указ- чл. 23 от ЗАНН. ПАМ няма санкционен характер, за това се касае за административно производство с различна природа от административнонаказателното производство по издаване на АУАН и НП.

В случая, предвид приетите по делото доказателства, в т.ч. заповед от 28.02.2022г. на директора на ОДМВР Перник, служебна бележка, че издателят на ИАА заема съответната длъжност, съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Съгласно чл. 171, т. 2 а, б. "б" от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителна административна мярка "прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство" на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

Нормата на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП изисква, принудителните административни мерки по чл. 171, т.1, 2, 2а, 4, т.5, буква "а", т.6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, т.е. законодателят изрично е въвел изискването за мотивиране на заповедта за прилагане на ПАМ, вкл. и за прилагане на ПАМ по чл. 171, т.2а от ЗДвП, каквато е приложена с оспорената заповед.

Настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед, издадена в нарушение на изискванията на чл.59 т.4 АПК, съгласно който административният акт следва да съдържа фактически и правни основания за издаването т.е. същият следва да е мотивиран. Това е един от съществените реквизити на всеки административен акт. Те позволяват на адресата на акта да научи въз основа на какво е формирана волята на административния орган, респективно да организира защитата си срещу административния акт. Съдът намира, че в конкретния случай това изискване на закона не е спазено в оспорената заповед и то по отношение на съществен елемент от тези мотиви, а именно – яснота по отношение фактическото основание за издаване на акта. Т.е. ясно посочване на конкретните фактически основания за неговото издаване, съгласно изискването на чл. 59, ал.1, т.4 от АПК. В случая в оспорения ИАА е

посочено, че е налице последната хипотеза на чл. 171, т. 2 а, б. "б" от ЗДвП за налагането на ПАМ- на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице посочените по-горе обстоятелства – т.е. водачът - несобственик „управлява МПС без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс“. В ЗППАМ е посочено, че водачът е „лишен от право да управлява МПС със ЗППАМ№ 23- 0328-000096/26.12.2023г. От една страна се твърди, че водачът е „лишен от право да управлява МПС“ / лишаването от право на управление е наказание – административно или по НК/, а от друга се цитира ЗППАМ№ 23- 0328-000096/26.12.2023г., която касае принудителна административна мярка по чл. 171 т.1 б. б - „временно отнемане“ на СУМПС. „Лишаването от право да управлява МПС“, каквото се твърди в оспорения ИАА е наказание по НК или административно такова, което е различна хипотеза от „временното отнемане“ по реда на чл. 171, т. 1 от ЗДвП, което е ПАМ - тоест ИАА. Издателят на оспорения ИАА не е направил разграничение между временното отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство по реда на чл.171, т.1 от ЗДвП, което се извършва със заповед за налагане на принудителна административна мярка и наказанието лишаване от право да управлява МПС. В това отношение е налице неяснота по отношение фактическото основание за издаване на оспорения в настоящото производство акт. Съгласно приложената справка на л.24 от делото, във връзка с престъпление по чл. 343 б ал.3 от НК водачът – несобственик е бил лишен от право да управлява МПС по съдебен ред за срок до 26.08.2024г., като въпросният автомобил е управляван на 11.06.2024 г. Следователно данните по делото всъщност сочат за хипотезата за управление на МПС от водача- несобственик след лишаването му от право на управление на МПС по съдебен ред, която е различна от описаната в оспорения в настоящото производство ИАА.

При този изход на спора и доколкото жалбоподателят претендира разноски, представя доказателства за извършването им, ответникът следва да й заплати такива в размер на 500 лева – адвокатско възнаграждение и 10 лева – държавна такса. С т. 1 на ТР № 6/06.11.2013 г. по т.д. № 6/2012 г. ОСГТК на ВКС е прието, че съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане – ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. В случая е представен е договор за правна защита и съдействие, за платено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева. Съобразно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съдът намира направеното от ответника възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, за неоснователно.

Така мотивиран и на осн. чл.172 ал.2 от АПК, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Е. П. Д. с ЕГН [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна

административна мярка /ПAM/ № 24- 0328 -000058 от 11.06.2024г. изд. от старши полицаи към ОДМВР Перник, РУ Р.- А. Я., с която на жалбоподателя на основание чл. 171, т.2а,б.А от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка (ПAM) –прекратяване регистрацията на МПС за шест месеца.

ОСЪЖДА ОДМВР Перник да заплати на Е. П. Д. с ЕГН ххнаправените по делото разноси за адвокатско възнаграждение и държавна такса в размер общо на 510 лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ